A°. 1839.

N°. 25.

DONDERDAG DEN 28sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Den 26 Maart 1839.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 71, bepaald, dat van af *primo* April e. k., de functien van *Officier, belast met het Genie Departement*, zullen worden waargenomen door den Majoor J. M. ENGELBERTS, van de Artillerie.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Boston, hebbende 20 dagen reis.

Den 25sten, de Fransche Oorlog-Stoombrik *LE COURSIER*, onder bevel van den Scheeps-Luitenant DE BRUIN; Passagier: de Heer GUILLET, Ordonnateur enz. van Fransch Guiana.

PARAMARIBO, *den 27 Maart 1839.*

In de *BOSTON COURIER* van 27 Februarij komt de Troon-Rede van Koningin VICTORIA bij het openen van het Parlement, op den 5den Februarij te voren, in haar geheel; overgenomen van de *LONDON STANDART* van dien dag, waarvan het volgende, een extract is:

»Ik heb gemeenschappelijk met *Oostenrijk*, *Frankrijk*, *Pruissen* en *Rusland* »overeenkomsten aangegaan, met oogmerk »tot de finale afdoening der verschillen »tusschen *Holland* en *Belgie*.

»Een definitief traktaat van vrede, ge»grond op vroegere overeenkomsten, waar»toe beide partijen bereids waren toege»treden, is dienvolgens voorgesteld gewor»den aan de Nederlandsche en Belgische »Gouvernementen.

»Ik heb het genoegen UEd. kennelijk te »maken, dat het Hollandsch Gouverne»ment bereids deszelfs toetreding tot dat »traktaat, aan de Conferentie heeft doen »aankondigen, en vertrouw dat eene ge»lijke aankondiging aan de zijde van het »Belgisch Gouvernement, een einde zal »maken aan de woelingen, welke een on»vermijdelijk gevolg zijn van den tegenwoor»dig onbeslisten staat dier aangelegen»heden. — De eenstemmigheid der vijf »verbondene Mogendheden, levert eene »voldoende zekerheid voor het behoud van »den vrede."

EDICTALE CITATIE.

(14756) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van ROBERT BARBOUR, wegens het *provenue* van het op den 28sten September 1838, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La F. No. 20 en Oude Wijk La. D. No. 489; denzelven ROBERT BARBOUR aangekomen hebbende.

Van A. C. MEIJTT, wegens het *provenue* van het op den 11den Januarij 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Keizer Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. C. No. 132 en Oude Wijk La. D. No. 154; denzelven A. C. MEIJTT aangekomen hebbende.

Van COBA OOSTERHUIJZEN, wegens het *provenue* van het op den 25sten Januarij 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Keizer Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. B. No. 226 en Oude Wijk La. D. No. 169; dezelve COBA OOSTERHUIJZEN aangekomen hebbende.

Om te compareren of Gemagtigden te zenden, ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof dezer Kolonie, welke gehouden zal worden, op Vrijdag den 17den Mei 1839, des voormiddags ten *acht* ure, en aldaar te zien dienen, van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van *præ et concurrentie* op te geven, en met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zouden kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *PARAMARIBO*, *den 27sten Maart 1839.*

R. GOLLENSTEDE.
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

De *COMMISSIE VAN DOLEANTIE VOOR DE SCHUTTERIJ*, benoemd door den Hoog Edel Gestrenge Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, bij Gouvernements-Order, dd. 10 December 1838, hare *ZITTING* bepaald hebbende op Woensdag den 3den April e. k., zoo wordt aan de belanghebbenden door deze kennis gegeven, om hunne bezwaren, schriftelijk bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo den 26 Maart 1839.

De President van voornoemde Commissie,
SALOMON DE LA PARRA.

(14757) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Twee blooten *ERVEN*, gelegen in de *Heeren Straat* en uitkomende in de *Wageweg Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 76 en Oude Wijk La. B. No. 95 en 96b.; aankomende DAVID D' ARON JESSURUN.

Paramaribo den 23 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14758) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, als daartoe behoorlijk door het Geregtshof alhier geauthoriseerd, op het deswegens door de Heeren A. KENNEDIJ qq. c. s., gepresenteerd rekest, zal met concurrentie van Partijen, bij publieke Inschrijving ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, tot de zaken van Kurateele en Sequestratie, (mits het hoogste bod goedgekeurd wordende), verkoopen:

90	Balen	Heele Witte Bast	KOFFIJ,
51	»	» Zwarte »	
6	»	Gebr. Witte »	
9	»	» Zwarte »	
2	»	Gruis	
3	»	Zwarte	

afkomstig van de Plantaadje *JAGTLUST*, en dat wel voor zoo verre, de beide partijen Heele Koffij betreft, bij kavelingen van *Tien* Balen en eene kaveling van *Elf* Balen Zwarte Bast, en de Gebroken en overige Koffij, in kavelingen zoo als dezelven hierboven staan vermeld.

Zullende de Inschrijvings-billetten ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Dingsdag den 2den April 1839, des voormiddags ten *negen* ure; alwaar ook de monsters ter bezigtiging zijn, terwijl de Koopers de Producten voor hunne eigene rekening en risico *acht* dagen na den verkoop zullen moeten laten afhalen en vóór de ledige zakken betalen *f* 1·10 per stuk.

Paramaribo den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14742) De ondergeteekende voornemens zijnde naar *Europa* te vertrekken heeft tot zijnen *Generale Gemagtigden* aangesteld, den Heer H. A. TIRION.

Paramaribo den 27 Maart 1839.

J. GROESBEEK.

Mengelwerk.

Het Meisje van Evian.

Eenige jaren geleden deed ik eene reis door Zwitserland. Op zekeren avond, na eene wandeling in het gebergte, keerde ik terug naar het bevallig dorpje Evian, welks bekoorlijke landouwen en heilzame minerale wateren de reizigers in menigte lokken. Sedert een half uur gingen wij eene lagchende vallei door, toen een jong meisje, aan den kant van den weg op eenen steen gezeten, mijne blikken tot zich trok. Hare verwilderde lokken, hare strakke oogen, de bleekheid op haar gelaat verspreid en hare havelooze kleeding, wekten te gelijk schrik en medelijden op. Bij onze nadering wendde zij het hoofd om, wierp mijnen gids eenen glimlach toe, waarin zich onmiskenbare teekenen van krankzinnigheid vertoonden, en herhaalde malen Frits! Frits! roepende, vlugtte zij met eene verbazende snelheid, de rotsen, die haar in den weg stonden, met eenen vasten voet beklimmende. Mijn oog volgde haar, en toen zij tusschen de bergen was verdwenen, keerde ik mij tot mijnen medgezel, en vroeg hem, of dit meisje sedert hare geboorte krankzinnig geweest was.

» Neen, mijnheer," antwoordde hij somber. » Zij heeft een pijnlijk gevoel bij mij opgewekt."

» Het verwondert mij niet. Weleer was zij de schoonste der jonge meisjes van Evian," vervolgde hij, met een' zucht, » en thans is naauwelijks het oog van een' minnaar in staat haar te herkennen."

» Is u de oorzaak harer krankzinnigheid bekend?"

» Ik ken maar al te zeer hare geschiedenis."

» Een gids vertelt gaarne: wees dus zoo goed mij dit verhaal te laten hooren, dat mij des te belangwekkender zal voorkomen, daar ik de heldin daarvan gezien heb."

» Welnu!" zeide hij, gij zult alles weten: en waarom zoude ik het verzwijgen? De geschiedenis van Maria is ieder bekend. Zij zelve verhaalde alles in een oogenblik, dat haar verstand tijdelijk was teruggekeerd, en het

geheugen hiervan zal in de harten der bergbewoners altijd leven! Hoor mij dus aan, en vergeef mij, zoo mijne ontroering den loop mijner gedachten mogt storen."

» Maria is de dochter van Bluman den jager, van wien gij zeker hebt hooren spreken want zijne vlugheid, zijne behendigheid, en vooral zijn vermetele moed hebben hem in den ganschen omtrek vermaard gemaakt. Weinig tijds na Maria's geboorte had hij het ongeluk zijne vrouw te verliezen, welke hij hartstogtelijk beminde. Zijne dochter werd van toen af het eenige voorwerp zijner liefde. Hij droeg voor hare jeugd de teederste zorgen, schoon steeds betreurende, dat de hemel hem niet eenen zoon had geschonken, die de deelgenoot zijner gevaren zou geweest zijn. Zijne wenschen werden ten halve verhoord. Maria vereenigde, met de zachte trekken eener schoone maagd, den moed, en bijna de kracht van eenen jongeling. Naauwelijks twaalf jaren oud, vergezelde zij haren vader in zijne verwijderde togten aan zijne zijde de steile rotsen beklimmende, met een' onverschrokken voet den rand der afgronden tartende, en vermoeijenis, koude en honger verdurende, met eene standvastigheid, die ook den moedigste jagers verwondering afperste. Nog te jong zijnde om het geweer te hanteren, droeg zij in eenen knapzak de provisie voor den dag, en maakte het eten van haren vader gereed, wiens lange en avontuurlijke togten zij door hare vrolijkheid en jeugdige dartelheid veraangenaamde.

Maria had den leeftijd van vijftien jaren bereikt, zonder te vermoeden, dat er in de wereld eenig ander genot bestond dan dat van eene berggeit te jagen en haar, van de bergspitsen tuimelende, voor hare voeten te zien nederstorten. Zij wist nog niet, dat een jong meisje genoegen in opschik kan vinden, en om op eene danspartij de vurige blikken der jonge lieden te lokken. Het gevaar was hare vreugd, de jagt voor haar een feest. Eene smart, de eenige, die zij nog had ondervonden, overviel haar op dien leeftijd. Zij verloor haren vader en werd daardoor verpligt van levenswijze te veranderen; doch zij koos er eene uit, die met haren smaak overeenkwam. Zij werd schuitevoerster op het meer. Bij gebrek van de sneeuwvallen en dwarrelwinden op de bergen, tartte zij blijmoedig den storm, en liet zonder de minste vrees hare boot door de toornige baren schokken. Indien een reiziger zich bij een dreigend weder op het meer wilde wagen, was het altijd Maria, die zich aanbood. Uur, weder, plaats, alles was haar onverschillig, en immer was zij gereed om van wal te steken.

Maria was niet alleen schoon, maar deugdzaam; zij was trotsch, niet op hare schoonheid maar op haren moed, dien zij boven alles stelde. Verscheidene jonge lieden maakten aanspraak op hare hand, maar zagen zich alle te leur gesteld. Een echter, kwam haar voor, harer liefde waardig te zijn: deze was noch bevallig noch rijk; maar zij hield hem voor moedig, en dit was haar genoeg."

Hier zweeg de gids een oogenblik. Zijne borst scheen beklemd: zijne lippen trilden en zijn gelaat werd door een klam zweet bedekt. » Arme Maria!" riep hij uit, » en echter ben ik beklagenswaardiger dan gij!" Eindelijk vervolgde hij aldus:

» De dag van Maria's huwelijk was reeds bepaald, toen een Italiaan in deze streek kwam, om er het schouwspel van eene luchtreis in een' ballon te geven. Hij was een man van dertig jaren, welgemaakt, met vurige oogen, en van eene ongewone kracht. Gij kunt wel denken, dat dit voor ons eene gansch nieuwe en wonderbare vertooning was. Maria, die door al, wat buitengewoon was, levendig werd getroffen, was eene dergene, wier nieuwsgierigheid het meest opgewekt was. Hare schoonheid maakte veel indruk op den Italiaan, welke haar eenige vleijende woorden toesprak; maar, dewijl hare aandacht geheel geboeid was, hoorde zij ze bijna niet; echter op het punt van te vertrekken, zag ik, dat zij voor den arendsblik van den luchtreiziger de oogen neersloeg.

Eindelijk kwam de voor de luchtreis bepaalde dag. Eene ontelbare menigte drong zich in de vlakte, die men van hier onderscheidt.

Maria bevond zich te midden harer jonge vriendinnen. Langen tijd had zij stilzwijgend het reusachtige gevaarte, door een touw aan den grond vastgehecht, gadegeslagen; langen tijd had zij eenen naijverigen blik geworpen op dit schuitje, waarin die stoutmoedige geenszins het meer, maar eenen nieuwen, onbekenden Oceaan zonder kusten zoude trotseren; haar hart sloeg met hevigheid, haar gelaat was vuurrood. Reeds klimt de vreemdeling in het schuitje, reeds gaat het staal het touw klieven dat den ballon vasthoudt; eensklaps ijlt Maria daarheen.

» Houd op!" riep zij, den Italiaan naderende. » Ach, mijnheer, ik bid u, sta mij toe u te vergezellen."

De man, geheel verwonderd, trachtte haar van dit voornemen te doen afzien.

» Bedenk wel, wat gij doet," zeide hij: » uw leven staat hier op het spel, en op uwe jaren behoort men dit niet roekeloos te wagen."

» Gij kent mij niet," antwoordde zij, met eene vaste stem, » anders zoudt gij weten, dat ik mij door geen gevaar laat afschrikken. Ik heb eene boot op het meer, en meermalen heb ik zonder de minste vrees het onweder getrotseerd. Buitendien heeft Frits mij getart, om het te doen."

Hier kon de gids zijne aandoening niet verbergen.

» Wie was die Frits?" vroeg ik hem.

» Haar bruidegom. Al schertsende had hij gezegd, dat hij aan haren moed twijfelde, maar zij had deze scherts als ernst opgenomen. Niets kon haar wederhouden, noch de waarschuwingen van den luchtreiziger, noch de smeekingen van haren bruigedom. Onder de toejuichingen der menigte sprong zij in het schuitje.

Weldra werd het touw losgesneden, waarna de ballon zich even snel in de lucht verhief als een vogel, die het net heeft doorgebroken, dat hem gevangen hield. Luide vreugdekreten begroetten het vertrek. Frits alleen was stil en mismoedig. Het was hem, of eene vijandige magt hem voor eeuwig zijne beminde had ontroofd.

Intusschen was de ballon steeds stijgende; reeds was het luchtgevaarte boven de hoogste bergen verheven, en weldra zag men het slechts als een zwart punt te midden der wolken.

Maria was kalm in de eerste oogenblikken. Zij gevoelde zich van eene nimmer gekende blijdschap doordrongen, toen zij zich op zulk eene onmetelijke hoogte bevond. Zij beschouwde met nieuwsgierige blikken de verschillende deelen, waaruit de machine bestond, en ondervroeg den vreemdeling omtrent de inrigting daarvan.

» Wat is dit?" vroeg zij, de hand naar den klep der machine uitstrekkende.

» In 's Hemels naam, meisje, raak daar niet aan," riep de luchtreiziger angstig uit; » want ons leven hangt daarvan af." Maria ernstig geworden, aanschouwde met eene soort van godsdienstige vrees de geheimzinnige inrigting, die hen voor eenen schrikkelijken val behoedde.

De lucht werd gedurig kouder, nevelen gingen al dwarrelende hunne oogen voorbij; reeds zagen zij zich alleen door het onmetelijk uitspansel omringd. Toen had er in het binnenste van Maria een hevige strijd plaats, en tegenover een gevaar, haar zoo geheel nieuw, begon de vrees haar hart te overmeesteren. Hare oogen schitterden echter met buitengewonen glans. Haar gansche wezen scheen verheerlijkt, naar mate zij den hemel naderde. Hare schoonheid moet in dit oogenblik geheel buitengewoon zijn geweest, want haar medgezel vergat de zorg voor zijn behoud om haar in stilte aan te staren. Nu eens naderde hij haar, dan weder trok hij terug, eenige woorden binnen 's monds prevelende.... Een misdadig denkbeeld scheen hem te kwellen.

» Beiden alleen," zeide hij, » tusschen hemel en aarde, — geen mensch ziet mij."

Maria, verschrikt door de akelige en plegtige stilte, die om haar heerschte, kon eene angstige gewaarwording niet onderdrukken. Zij gevoelde, dat de moed haar ontzonk. Door eene natuurlijke ingeving zette zij zich op eene bank van de kar neder; en leunde hevig tegen den arm van haren medgezel, als wilde zij daarin eene bescherming tegen het gevaar zoeken.

Het gelaat van den vreemdeling nam toen eene helsche uitdrukking aan, en een somber vuur blonk in zijne oogen. Sidderende wil Maria spreken, maar hare tong weigert hare dienst en hare oogen sluiten zich onwillekeurig. Zij is op het punt van alle bewustheid te verliezen. Zij staat op, door de gedachte aan het dreigend gevaar gewekt, en met eenen engelreinen blik wijst zij op den hemel, die den booswicht in dit zelfde oogenblik kan treffen; maar niets ter wereld, noch het denkbeeld van God, noch de vurige smeekingen van het arme meisje vermogen zijn stalen hart tot inkeer te brengen. Zich verloren ziende, aarzelt Maria geen oogenblik; zij beveelt zich aan God, maakt het teeken des kruises en wil zich naar beneden storten. Maar zij wordt door eenen gespierden arm tegen gehouden.

Toen had er eene vreesselijke worsteling plaats, waarvoor de verbeelding terug deinst. Maria, door angst bevangen, was op het punt van te bezwijken; maar de hemel gedoogde het niet. Zich door eene wanhopige poging uit de armen van den snoodaard losrukkende, ijlt zij met eene verbazende vlugheid naar de klep, dien sleutel van leven en dood, onder den uitroep van; » Ik dank u, o God, ik ben gered."

Te vergeefs wil de vreemdeling haar voornemen beletten. Reeds stroomt het gaz door de geopende klep. De zwaarte van den ballon vermindert oogenschijnlijk, en de kar daalt met eene schrikwekkende en toenemende snelheid. De vreemdeling geeft eenen gil van angst. Hij ziet zich door den dood, eenen onvermijdelijken dood bedreigd. Zijne haren rijzen te berge; hij verwenscht Maria en zijne misdaad; terwijl zij op hare knieën, met eenen hemelschen glimlach, God dankt, die haar het leven beneemt, om hare eer ongeschonden te bewaren. Plotseling ondervindt de kar eenen geweldigen schok, en....

» En Maria?"

» Den avond van dienzelfden dag ging ik in mijne boot over het meer, toen ik een gevaarte boven de oppervlakte zag drijven. Dit was de half gezonken ballon, die door de kar nog gedeeltelijk boven water werd gehouden. Ik naderde, door den verschrikkelijksten angst gedreven. De kar scheen mij toe ledig te zijn, maar weldra bespeurde ik eene in onmagt gevallen vrouw, onder de overblijfselen van den ballon verborgen. De Italiaan was in zijnen val buiten de kar geworpen en verdronken. Het gelukte mij om Maria weder in het leven te roepen; maar zij herkende mij niet en zij had haar verstand verloren."

» En haar bruidegom?"

» Haar bruidegom!" ach, mijnheer, » beklaag hem, hij heeft haar overleefd, want voor hem is Maria in het graf."

In dit oogenblik werden onze ooren door dezelfde schelle stem, die wij reeds gehoord hadden, getroffen.

» Frits! Frits! Maria heeft dorst, Maria heeft honger."

» De ongelukkige," zeide de gids, » wendt zich altijd tot mij, om haar het noodige te verschaffen."

» Gij zijt derhalve de Frits, dien zij roept?"

» Inderdaad ik ben het, en tevens de oorzaak van haar ongeluk."

Frits verwijderde zich haastig, om eene door zijne familie bewoonde hut binnen te treden; eenige minuten daarna zag ik ook de arme waanzinnige daar binnen sluipen.

Ik eerbiedigde de droefheid dezer ongelukkigen, en vertrok niet zonder hun eenige goudstukken te laten, en zonder mijne tranen met de hunne te hebben gemengd.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.